

Budapest,
2006. szeptember 20.,
szerda

115. szám

Ára: 189,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

		Oldal
192/2006. (IX. 20.) Korm. r.	Az Európai Unió strukturális alapjaiból és Kohéziós Alapjából származó támogatások hazai felhasználásáért felelős intézményekről szóló 1/2004. (I. 5.) Korm. rendelet módosításáról	8498
66/2006. (IX. 20.) GKM r.	A vendéglátó üzletek kategóriába sorolásáról, valamint ártájékoztatójáról szóló 43/1998. (VI. 24.) IKIM rendelet módosításáról	8500
37/2006. (IX. 20.) OGY h.	Az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról, tisztségviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló 14/2006. (V. 31.) OGY határozat módosításáról	8500
37/2006. (IX. 20.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata	8501
38/2006. (IX. 20.) AB h.	Az Alkotmánybíróság határozata	8505
	Az Országos Választási Bizottság 24/2006. (IX. 17.) OVB állásfoglalása az önkormányzati képviselők mandátumának keletkezéséről az önkormányzati listás választásokon	8509
	Közlemény a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal szolgálati titokkörüjéről	8510
	Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal közleménye a 2006. október 1-je és október 31-e között alkalmazható üzemanyagárakról	8510
	A Központi Adatfeldolgozó, Nyilvántartó és Választási Hivatal közleménye	8511

II. rész JOGSZABÁLYOK

A Kormány rendeletei

A Kormány 192/2006. (IX. 20.) Korm. rendelete

az Európai Unió strukturális alapjaiból és Kohéziós Alapjából származó támogatások hazai felhasználásáért felelős intézményekről szóló 1/2004. (I. 5.) Korm. rendelet módosításáról

A Kormány az Alkotmány 35. §-ának (2) bekezdésében megállapított eredeti jogalkotói hatáskörében; az Alkotmány 35. §-a (1) bekezdésének *a)* és *c)* pontjában megállapított feladatkörében a következőket rendeli el:

1. §

Az Európai Unió strukturális alapjaiból és Kohéziós Alapjából származó támogatások hazai felhasználásáért felelős intézményekről szóló 1/2004. (I. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) a következő bevezető rendelkezéssel egészül ki:

„A Kormány az Alkotmány 35. §-ának (2) bekezdésében megállapított eredeti jogalkotói hatáskörében; az Alkotmány 35. §-a (1) bekezdésének *a)* és *c)* pontjában megállapított feladatkörében a következőket rendeli el:”

2. §

(1) Az R. 2. §-a (1) bekezdésének *m)* pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[E rendelet alkalmazásában]

„*m)* közreműködő szervezet: az Európai Unió által nyújtott egyes pénzügyi támogatások felhasználásával megvalósuló, és egyes nemzetközi megállapodások alapján finanszírozott programok monitoring rendszerének kialakításáról és működéséről szóló 102/2006. (IV. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. r.) 2. §-a (1) bekezdésének *f)* pontjában meghatározott fogalom;”

(2) Az R. 2. §-a (1) bekezdésének *o)* pontja helyébe a következő rendelkezés lép, ezzel egyidejűleg az (1) bekezdés a következő *p)–r)* ponttal egészül ki:

[E rendelet alkalmazásában]

„*o)* monitoring bizottság: a Korm. r. 2. §-a (1) bekezdésének *h)* pontjában meghatározott fogalom;

p) Nemzeti Fejlesztési Terv: helyzetelemzést, stratégiát a tervezett fejlesztési területek prioritásait, azok konkrét céljait és a hozzájuk kapcsolódó pénzügyi források megje-

lölését tartalmazó dokumentum, melyet a Magyar Köztársaság készít az Európai Unió programozási irányelveinek, célkitűzéseinek megfelelően a fejlődésben lemaradó régiók fejlődésének és strukturális átalakulásának elősegítésére a kiemelt szükségletekre figyelemmel;

q) projekt: a Korm. r. 2. §-a (1) bekezdésének *u)* pontjában meghatározott fogalom;

r) strukturális alapok: a Tanács strukturális alapokra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról szóló 1999. június 21-ei 1260/1999/EK rendeletében meghatározott alapok.”

(3) Az R. 2. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A rendeletben szereplő kifizető hatóság, program-kiegészítő dokumentum, prioritás, intézkedés, végső kedvezményezett kifejezések a Korm. r.-ben foglaltak szerint értelmezendők.”

3. §

Az R. 6. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„6. § (1) A Közösségi Támogatási Keret Irányító Hatóság vezetője vezető beosztású köztisztviselő.

(2) A Közösségi Támogatási Keret Irányító Hatóság vezetőjének kinevezéséért és felmentéséért felelős személyt e rendelet melléklete határozza meg.”

4. §

Az R. 13. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„13. § (1) Az operatív program irányító hatóságok működtetéséért, továbbá az operatív program irányító hatóságok vezetőinek kinevezéséért és felmentéséért felelős személyt e rendelet melléklete határozza meg.

(2) Az operatív program irányító hatóság vezetője vezető beosztású köztisztviselő.”

5. §

Az R. 16. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) Az új pályázati felhívások kiírását megelőzően a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos a pályázati kiírások tartalmának megállapítása érdekében a szakmailag felelős miniszterekkel egyeztetést folytat.”

6. §

Az R. 18. §-a a következő (6) bekezdéssel egészül ki:

„(6) Az új pályázati felhívások kiírását megelőzően a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos a pályázati kiírások tartalmának megállapítása érdekében a szakmailag felelős miniszterekkel egyeztetést folytat.”

7. §

Az R. 24. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„24. § (1) A Kohéziós Alap Irányító Hatóság vezetője vezető beosztású köztisztviselő.

(2) A Kohéziós Alap Irányító Hatóság működtetéséért, továbbá az operatív program irányító hatóságok vezetőinek kinevezéséért és felmentéséért felelős személyt e rendelet melléklete határozza meg.”

8. §

Az R. 26. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A Kohéziós Alapból támogatásra javasolt projekteket a Kohéziós Alap Irányító Hatóság vezetőjének javaslatára a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos a Kormány elé terjeszti.”

9. §

Az R. 27. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A Kohéziós Alap közreműködő szervezetet a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter a Kohéziós Alap közreműködő szervezet működtetéséért – ezen belül különösen a Kohéziós Alap támogatásainak hatékony és jogszabályoknak megfelelő felhasználásáért – felelős, az e rendelet mellékletében meghatározott miniszterrel együttes rendeletben határozza meg.”

10. §

Az R. 30. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„30. § (1) Az operatív program irányító hatóság a negyedév utolsó napján, az éves jelentéshez pedig január 31-éig a Közösségi Támogatási Keret Irányító Hatóság számára megküldi az intézkedések előrehaladásáról szóló jelentést.

(2) A fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztos a Közösségi Támogatási Keret Irányító Hatóság és az operatív program irányító hatóságok jelentései alapján, évente, február 28-áig beszámol a Kormánynak a Közösségi Támogatási Keret megelőző naptári évi megvalósításáról.

(3) A Kohéziós Alap végrehajtásában közreműködő szervezeteket felügyelő miniszterek, valamint az operatív programokban érintett miniszterek a fejlesztéspolitikáért felelős kormánybiztossal együttesen félévente áttekintik a projektek előrehaladását és a szükséges intézkedéseket.”

11. §

Az R. 33. §-ának (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Felhatalmazást kap

a) a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter, a pénzügyminiszter, a földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter, hogy a strukturális alapok és a Kohéziós Alap felhasználásának általános eljárási szabályait – az önkormányzati és területfejlesztési miniszter, a gazdasági és közlekedési miniszter, a szociális és munkaügyi miniszter egyetértésével – rendeletben megállapítsa;

b) az operatív program irányító hatóság irányítását ellátó miniszter, hogy az operatív program irányító hatóság javaslatára, a strukturális alapok közreműködő szervezeteit rendeletben, illetve ha a strukturális alapok közreműködő szervezete más minisztérium irányítása vagy felügyelete alatt áll, az érintett miniszterrel együttes rendeletben megállapítsa;

c) a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter, hogy a Kohéziós Alap közreműködő szervezet működtetéséért – ezen belül különösen a Kohéziós Alap támogatásainak hatékony és jogszabályoknak megfelelő felhasználásáért – felelős, az e rendelet mellékletében meghatározott miniszterrel a Kohéziós Alap közreműködő szervezetet együttes rendeletben megállapítsa.”

12. §

Az R. 34. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„34. § Ez a rendelet a következő közösségi rendeletek végrehajtásához szükséges rendelkezéseket állapítja meg:

a) a Tanács 1999. június 21-ei, 1260/1999/EK rendelete a strukturális alapokra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról;

b) a Tanács 1999. június 21-ei, 1264/1999. és 1265/1999. számú rendeleteivel módosított 1994. május 16-ai, 1164/1994/EK rendelete a Kohéziós Alap létrehozásáról.”

13. §

Az R. melléklete helyébe e rendelet *melléklete* lép.

Záró rendelkezések

14. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő nyolcadik napon lép hatályba.

(2) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg hatályát veszti az R. 19. §-a, az Európai Unió strukturális alapjaiból és Kohéziós Alapjából származó támogatások hazai felhasználásáért felelős intézményekről szóló 1/2004. (I. 5.) Korm. rendelet módosításáról szóló 53/2005. (III. 26.) Korm. rendelet 5., 11. és 12. §-a, valamint melléklete.

Gyurcsány Ferenc s. k.,
miniszterelnök

Mellékleta 192/2006. (IX. 20.) Korm. rendelethez

„Melléklet

az 1/2004. (I. 5.) Korm. rendelethez

A rendeletben meghatározott egyes intézmények működtetéséért felelős személyek

Közösségi Támogatási Keret Irányító Hatóság	Nemzeti Fejlesztési Ügynökség elnöke
Gazdasági Versenyképesség Operatív Program Irányító Hatóság	Nemzeti Fejlesztési Ügynökség elnöke
Környezetvédelem és Infrastruktúra Operatív Program Irányító Hatóság	Nemzeti Fejlesztési Ügynökség elnöke
Humánerőforrás-fejlesztési Operatív Program és EQUAL Közösségi Kezdeményezés Irányító Hatóság	Nemzeti Fejlesztési Ügynökség elnöke
Agrár- és Vidékfejlesztési Operatív Program Irányító Hatóság	földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter
Regionális Fejlesztési Operatív Program és INTERREG Közösségi Kezdeményezés Irányító Hatóság	Nemzeti Fejlesztési Ügynökség elnöke
Kohéziós Alap Irányító Hatóság	Nemzeti Fejlesztési Ügynökség elnöke
Kohéziós Alap környezetvédelmi közreműködő szervezet	környezetvédelmi és vízügyi miniszter
Kohéziós Alap közlekedési közreműködő szervezet	gazdasági és közlekedési miniszter
Kifizető Hatóság	pénzügyminiszter

”

A Kormány tagjainak rendeletei**A gazdasági és közlekedési miniszter
66/2006. (IX. 20.) GKM
rendelete****a vendéglátó üzletek kategóriába sorolásáról,
valamint ártájékoztatójáról szóló
43/1998. (VI. 24.) IKIM rendelet módosításáról**

A kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény 12. §-a (2) bekezdésének d) pontjában kapott felhatalmazás alapján a vendéglátó üzletek kategóriába sorolásáról a következőket rendelem el:

1. §

A vendéglátó üzletek kategóriába sorolásáról, valamint ártájékoztatójáról szóló 43/1998. (VI. 24.) IKIM rendelet melléklete

- a) I. kategóriájának 7. pontja,
- b) II. kategóriájának 11. pontja,
- c) III. kategóriájának 11. pontja,
- d) a gyorskiszolgáló rendszerben működő vendéglátó üzlettel szemben támasztott követelmények 13. pontja hatályát veszti.

2. §

E rendelet a kihirdetését követő 3. napon lép hatályba.

Dr. Kóka János s. k.,
gazdasági és közlekedési miniszter

III. rész HATÁROZATOK**Az Országgyűlés határozatai****Az Országgyűlés
37/2006. (IX. 20.) OGY
határozata****az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról,
tisztviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló
14/2006. (V. 31.) OGY határozat módosításáról***

Az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról, tisztviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló 14/2006. (V. 31.) OGY határozat – 2006. október 1-jei hatállyal – a következők szerint módosul:

Az Országgyűlés
az Alkotmányügyi, igazságügyi és ügyrendi bizottságba
dr. Vastagh Pál helyett
dr. Avarkeszi Dezsőt

a bizottság elnökévé,

az Alkotmányügyi, igazságügyi és ügyrendi bizottságba
dr. Avarkeszi Dezső helyett
dr. Szabó Évát

a bizottság tagjává

megválasztja.

Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke

Nyakó István s. k.,
az Országgyűlés jegyzője

Pettkó András s. k.,
az Országgyűlés jegyzője

* A határozatot az Országgyűlés a 2006. szeptember 19-i ülésnapján fogadta el.

Az Alkotmánybíróság határozatai

Az Alkotmánybíróság 37/2006. (IX. 20.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára és megsemmisítésére irányuló indítvány, valamint – hivatalból indított – mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló eljárás alapján meghozta az alábbi

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság – hivatalból eljárva – megállapítja, hogy az Alkotmány 37. § (3) bekezdését sértő mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenes helyzet jött létre annak következtében, hogy az Országgyűlés a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2006. évi LVII. törvényben – a miniszter helyettesítése kapcsán – nem szabályozta a miniszter jogalkotó hatásköre átruházásának tilalmát.

Az Alkotmánybíróság felhívja az Országgyűlést, hogy jogalkotási feladatának 2006. december 31-ig tegyen eleget.

2. Az Alkotmánybíróság a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2006. évi LVII. törvény 31. § (1) bekezdése és 43. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Köz-
lönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

1. Az indítványozó kérelmet nyújtott be a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról és felelőségéről szóló 1997. évi LXXIX. törvény (a továbbiakban: Tv.1.) 12. § e) pontja alkotmányossági vizsgálatára és megsemmisítésére. E rendelkezés értelmében a minisztert akadályoztatása esetén „a jogszabály kiadásában a helyettesített miniszter politikai államtitkára helyettesíti”. Az indítványozó álláspontja szerint a jogalkotás alkotmányos és tör-

vényi rendje alapján a minisztert a rendeletalkotásban nem helyettesítheti a politikai államtitkár. Az indítványozó hivatkozott arra, hogy a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: Jat.) 1. § (1) bekezdése és 8. § (1) bekezdése alapján miniszteri rendeletet csak miniszter (illetve a miniszterelnök) adhat ki. Az Alkotmány 7. § (2) bekezdése értelmében a jogalkotás rendjének szabályozása minősített többséget igénylő tárgykör. Az egyszerű szótöbbséggel elfogadott jogállási törvény miniszteri rendeletalkotás-helyettesítési szabálya – érvelt az indítványozó – a Jat. 1. § (1) bekezdésével, valamint 8. § (1) bekezdésével ellentétes, ezáltal sérti az Alkotmány 7. § (2) bekezdését. Az indítványozó fölvetette továbbá az Alkotmány 37. § (3) bekezdésének sérelmét is.

2. A Tv.1.-et – 2006. július 1-jével – hatályon kívül helyezte a központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2006. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tv.2.) 77. § (5) bekezdése. A jogszabályváltozásra tekintettel az Alkotmánybíróság felhívta az indítványozót, hogy nyilatkozzék: indítványát fenntartja-e az új szabályozásra nézve. Az indítványozó – a fentebb ismertetett érveinek fenntartása mellett – a Tv.2.-nek a miniszterek helyettesítésére irányuló 31. § (1) bekezdése és 43. § (1) bekezdése alkotmányossági vizsgálatát és megsemmisítését kérte.

Mindezeket túlmenően az indítványozó újabb kérelmet is megfogalmazott: A Tv.2. 14. § (2) bekezdése értelmében a miniszterelnök normatív utasítás formájában feladatokat határozhat meg a miniszterek és a Kormány irányítása alatt álló szervek vezetői számára. Az indítványozó szerint e rendelkezés az Alkotmány 7. § (2) bekezdésébe és 37. § (2) bekezdésébe ütközik, mert az Alkotmány e rendelkezései értelmében a miniszterek tevékenységének nem a miniszterelnök utasítása szab határt, hanem – ahogyan az Alkotmány fogalmaz – a jogszabályok, illetve a Kormány határozatai jelölhetik ki tevékenységük kereteit. Az Alkotmánybíróság a Tv.2. 14. § (2) bekezdése tekintetében előterjesztett új kérelmet elkülönítette és azt új eljárásban bírálja el.

II.

1. Az Alkotmány irányadó rendelkezései szerint:
„7. § (2) A jogalkotás rendjét törvény szabályozza, amelynek elfogadásához a jelenlévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazata szükséges.”

„A Kormány

33. § (1) A Kormány
a) miniszterelnökből és
b) miniszterekből

áll.

(2) A miniszterelnököt az általa kijelölt miniszter helyettesíti.

(...)”

„35. § (2) A Kormány a maga feladatkörében rendeleteket bocsát ki, és határozatokat hoz. Ezeket a miniszterelnök írja alá. A Kormány rendelete és határozata törvénnyel nem lehet ellentétes. A Kormány rendeleteit a hivatalos lapban ki kell hirdetni.”

„37. § (1) A miniszterelnök vezeti a Kormány üléseit, gondoskodik a Kormány rendeleteinek és határozatainak végrehajtásáról.

(2) A miniszterek a jogszabályok rendelkezéseinek és a Kormány határozatainak megfelelően vezetik az államigazgatásnak feladatkörükbe tartozó ágait, és irányítják az alájuk rendelt szerveket. A tárca nélküli miniszterek ellátják a Kormány által meghatározott feladataikat.

(3) A Kormány tagjai törvényben vagy kormányrendeletben kapott felhatalmazás alapján feladatkörükben eljárva rendeletet adnak ki, amelyek törvénnyel és kormányrendelettel nem lehetnek ellentétesek. A rendeleteket a hivatalos lapban ki kell hirdetni.” [Az Alkotmány 37. § (3) bekezdésének szövegét a 2006. évi LIV. törvény 2. §-a állapította meg.]

2. A Jat. vonatkozó szabályai értelmében:

„1. § (1) A jogalkotó szervek a következő jogszabályokat alkotják:

- a) az Országgyűlés törvényt,
- b) [...]
- c) a Kormány rendeletet,
- d) a miniszterelnök és a Kormány tagja (a továbbiakban együtt: miniszter) rendeletet,
- e) [...]
- f) az önkormányzat rendeletet.

(2) E rangsornak megfelelően az alacsonyabb szintű jogszabály nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

„*Miniszteri rendelet*

8. § (1) A miniszter feladatkörében és törvényben, törvényerejű rendeletben vagy kormányrendeletben kapott felhatalmazás alapján ad ki rendeletet.”

3. A Tv.1. – már nem hatályos rendelkezései – szerint:

„12. § A minisztert akadályoztatása esetén

a) az Országgyűlés ülésén a politikai államtitkár – annak akadályoztatása esetén a miniszterelnök által kijelölt másik miniszter – helyettesíti;

b) a Kormány ülésén a politikai államtitkár helyettesíti;

c) az Országgyűlés bizottsága ülésén a politikai államtitkár, akadályoztatása esetén a miniszter által kijelölt állami vezető vagy állásfoglalásra jogosult köztisztviselő, illetve a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 42. §-a (2) bekezdése a) pontjának alkalmazása esetén a hivatásos állomány tagja képviselheti;

d) a köztársasági elnök intézkedésének kezdeményezésében és intézkedésének ellenjegyzésében a miniszterelnök által kijelölt másik miniszter helyettesíti;

e) a jogszabály kiadásában a helyettesített miniszter politikai államtitkára helyettesíti.

(...)”

4. A Tv.2. vizsgálni kért rendelkezései értelmében:

„31. § (1) A minisztert akadályoztatása esetén – a (2)–(3) bekezdésben meghatározott kivételekkel – az államtitkár helyettesíti.

(2) A minisztert a köztársasági elnök intézkedésének kezdeményezésében és intézkedésének ellenjegyzésében, valamint az államtitkár akadályoztatása esetén az Országgyűlés ülésén és az Európai Unió kormányzati részvétellel működő intézményeiben a miniszterelnök által rendeletben kijelölt másik miniszter helyettesíti.

(3) Az államtitkár akadályoztatása esetén a minisztert az Országgyűlés bizottsága ülésén az általa vezetett minisztérium állományába tartozó, állásfoglalásra jogosult, vezetői megbízatással rendelkező személy helyettesíti.”

„43. § (1) Az államtitkár – törvényben meghatározott kivételekkel – a miniszter teljes jogkörű helyettese.

(2) Egy minisztériumban egy államtitkár működhet.”

III.

1. A miniszteri rendelet kiadásában történő helyettesítés szabályát eredetileg a Jat. tartalmazta. A Jat. 1997. augusztus 1-jéig hatályban volt 8. § (2) bekezdése a következőképpen rendelkezett: „Miniszteri rendelet kiadására a miniszter akadályoztatása esetén a minisztériumi államtitkár, az utóbbi akadályoztatása esetén az ügykör szerint illetékes miniszterhelyettes jogosult.”

A Jat. 8. § (2) bekezdését a Tv.1. 53. § (2) bekezdése helyezte hatályon kívül, és alkotott – a miniszteri rendeletalkotás helyettesítésére vonatkozó – új szabályt saját rendelkezései között (s nem a Jat. módosításaként). A Tv.1. 12. §-ában foglalt szabályok a politikai államtitkár „helyettesítési jogáról” rendelkeztek az Országgyűlés, a Kormány ülésein, az Országgyűlés bizottsága ülésén [12. § a), b), c) pontok]. A miniszter különböző üléseken való részvételével kapcsolatos jogosítványain túl a törvény két további esetkört is említett: egyfelől a köztársasági elnök intézkedésének kezdeményezésében és intézkedésének ellenjegyzésében való helyettesítést – a Tv.1. 12. § d) pontja szerint ilyenkor a miniszterelnök által kijelölt másik miniszter helyettesít –, másfelől a Tv.1. 12. § e) pontjában meghatározott rendeletalkotásban való helyettesítést, ahol a törvény a politikai államtitkárnak biztosított helyettesítési jogot.

A Tv.1. egészét a Tv.2. 77. § (5) bekezdése hatályon kívül helyezte és új szabályokat alkotott. A Tv.2. 31. § (1) bekezdése értelmében a minisztert – akadályoztatása esetén – az államtitkár helyettesíti, amely alól az alábbi kivételeket teszi:

– A Tv.2. 31. § (2) bekezdése értelmében – hasonlóan a Tv.1. bemutatott rendelkezéseihez – nem az államtitkár, hanem csak egy másik miniszter lehet a helyettesítő a köztársasági elnök intézkedésének kezdeményezésében és intézkedésének ellenjegyzésében, illetve szintén a miniszterelnök által rendeletben kijelölt másik miniszter helyettesíthet, ha mind a miniszter, mind államtitkára akadályoztatva van, és az Országgyűlés ülésén, vagy az Európai Unió kormányzati intézményeibe való részvételről van szó.

– A Tv.2. 31. § (3) bekezdése értelmében pedig az államtitkár akadályoztatása esetén a minisztert az Országgyűlés bizottsága ülésén az általa vezetett minisztérium állományába tartozó, állásfoglalásra jogosult, vezetői megbízatással rendelkező személy helyettesíti.

Megállapítható tehát, hogy az államtitkár a hatályos szabályok alapján is helyettesítheti a minisztert rendelet-kiadási jogkörében. Ez következik a Tv.2. 43. § (1) bekezdéséből is, amely szerint az államtitkár – a törvényben meghatározott kivételekkel – a miniszter teljes jogkörű helyettese. Törvényi kivétel a rendeletalkotásra nincs. Az indítványozó által eredetileg a Tv.1. 12. § *e)* pontjával kapcsolatban felvetett alkotmányossági probléma tehát a Tv.2. rendelkezéseiben – a 31. § (1) bekezdésével és 43. § (1) bekezdésével összefüggésben – tovább él (csupán a helyettesítő elnevezése változott „politikai államtitkár”-ról, „államtitkár”-ra).

2. Az indítványozó a miniszteri rendeletalkotásban való helyettesítésre vonatkozó szabályokat két alkotmányos tétel alapján kérte vizsgálni. Egyrészt az Alkotmány 7. § (2) bekezdése – s ezáltal a minősített többséget igénylő Jat. 1. §-ával és 8. § (1) bekezdésével való ellentét – alapján, másrészt a miniszteri rendeletalkotásra vonatkozó alkotmányi tétel, az Alkotmány 37. § (3) bekezdése szerint. Az indítványozó által jelölt Jat. 1. § (1) bekezdése felsorolja, hogy a jogalkotó szervek milyen jogszabályokat alkothatnak, az 1. § (2) bekezdése pedig a jogforrási hierarchia elvét rögzíti. Az Alkotmánybíróság az indítvány alapján megállapította, hogy a Jat. 1. §-ában foglalt rendelkezéseket – a jogalkotói hatásköröket – az Alkotmány tartalmazza. Ezért az Alkotmánybíróság az alkotmányossági vizsgálat során – az Alkotmány 37. § (3) bekezdésén túl – az Alkotmánynak tartalmában a Jat.-ban is szereplő és az indítványozó által megjelölt rendelkezéseit vette figyelembe. Az Alkotmánybíróság így elsőként tartalmi vizsgálatot folytatott, nevezetesen azt vizsgálta, hogy az Alkotmánynak a miniszteri rendeletalkotást érintő szabályai alapján államtitkár helyettesítheti-e a minisztert a rendelet kiadásában.

IV.

1. A jogszabályalkotás az állami szervek legfontosabb közhatalmi jogosítványa. Az Alkotmány kizárólagos sza-

bályokat tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az állami szervek milyen jogszabályokat alkothatnak. (Lényegében e rendelkezéseket ismételi meg a Jat. 1. §-a.) Így az Alkotmány 19. § (3) bekezdés *a)* és *b)* pontja szerint az Országgyűlés alkotja meg a Magyar Köztársaság Alkotmányát, és törvényeket alkot. Az Alkotmány 35. § (2) bekezdése értelmében a Kormány a maga feladatkörében rendeleteket bocsát ki, – az indítványozó által is hivatkozott – Alkotmány 37. § (3) bekezdés alapján a Kormány tagjai [az Alkotmány 33. § (1) bekezdése szerint a Kormány tagja a miniszterelnök és a miniszterek] törvényben vagy kormányrendeletben kapott felhatalmazás alapján feladatkörükben eljárva rendeletet adnak ki. Az Alkotmány 44/A. § (2) bekezdése szól az önkormányzati rendeletalkotásról, míg az Alkotmány 32/D. § (4) bekezdése rendelkezik arról, hogy a Magyar Nemzeti Bank elnöke külön törvényben meghatározott feladatkörében rendeletet bocsát ki.

Az Alkotmány rögzíti a jogforrási hierarchia elvét is: a 35. § (2) bekezdés szerint a Kormány rendelete nem lehet ellentétes a törvénnyel; a 37. § (3) bekezdés értelmében a miniszteri (miniszterelnöki) rendelet nem lehet ellentétes törvénnyel, és kormányrendelettel; a 44/A. § (2) bekezdés alapján pedig az önkormányzati rendelet nem lehet ellentétes magasabb szintű jogszabállyal. A jogalkotás alkotmányos jelentőségét mutatja továbbá az Alkotmány 32/A. § (1) és (2) bekezdése, amely a jogszabályok alkotmánybírói felülvizsgálatáról és az alkotmányellenes jogszabályok megsemmisítéséről szól.

Az Alkotmány tehát a jogszabályalkotás tekintetében egy zárt rendszert képez: megjelöli a kibocsátót, megjelöli a jogszabály nevét, rendelkezik egymáshoz való hierarchikus viszonyukról s az Alkotmány, a 32/A. §-a révén, gondoskodik a jogforrási hierarchia Alkotmánnyal való összhangjának garanciájáról is. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint azáltal, hogy a jogalkotói hatáskör alkotmányon alapuló hatáskör, e hatáskör gyakorlásának esetleges átruházása is az „alapító norma”, az Alkotmány szabályozási tárgya kell hogy legyen, azaz a „helyettesítésnek” is az Alkotmányon kell alapulnia.

Az Országgyűlés jogkörét érintően – az Alkotmány rendelkezéseinek megfelelően kihirdetett – rendkívüli állapot esetén az Alkotmány 19/B. § (3) bekezdése *a)* pontja alapján a Honvédelmi Tanács gyakorolja az átruházott jogokat, a 19/B. § (4) bekezdés szerint a Honvédelmi Tanács rendeletet alkothat törvényhozási tárgyban. Az Alkotmány – a jogszabályalkotásra feljogosított szervek és személyek helyettesítését illetően – szól a miniszterelnök helyettesítéséről is. Az Alkotmány 33. § (2) bekezdése szerint a miniszterelnököt az általa kijelölt miniszter helyettesíti. E szabály a jogszabályalkotással is összefügg, mivel egyrészt az Alkotmány 35. § (2) bekezdése kimondja: a kormányrendeleteket a miniszterelnök írja alá, másrészt mert a miniszterelnök, mint a Kormány tagja az Alkotmány 37. § (3) bekezdés alapján maga is alkothat rendeletet. Az

Alkotmány 33. § (2) bekezdésébe foglalt helyettesítési szabály tehát a kormányrendelet és a miniszterelnöki rendelet megalkotására is irányadó.

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint jelen ügy szempontjából az Alkotmányba foglalt, a jogalkotást érintő helyettesítési rendnek azért van jelentősége, mert abban kifejeződik, hogy a jogszabály kibocsátójának megváltozása (helyettesítése) alkotmányos jelentőségű. Különösen így van ez az ún. „szintbeli eltérésnél”, pl. amikor a miniszterelnököt a miniszter helyettesítheti [Alkotmány 33. § (2) bekezdés]. Az Alkotmány azonban nem szól arról, hogy a minisztert „szintbeli eltéréssel” az államtitkár a rendeletalkotásban helyettesítheti.

Az Alkotmány 39. § (2) bekezdése kimondja, hogy a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállását, díjazását, továbbá felelősségre vonásuk módját törvény szabályozza. E törvényi szabályozásra felhatalmazó alkotmányi rendelkezés – a jogállás, díjazás, felelősségre vonásuk módja – nem tartalmaz arra vonatkozó utalást, hogy törvény a miniszteri rendeletalkotás alkotmányos rendjétől helyettesítés címén eltérhet. Az Alkotmány másik, e tárgyban irányadó felhatalmazó rendelkezése, a 7. § (2) bekezdése a jogalkotás rendjének törvényi szabályozására ad felhatalmazást – értelemszerűen az Alkotmánnyal való összhangban történő szabályozásra –, azonban mint fentebb láttuk a Jat. hatályos szövege a miniszteri rendeletalkotást érintően – a jelen határozatban vizsgáltak tekintetében – az alkotmányi rendelkezésektől nem tér el.

2. A miniszter jogalkotó hatásköre – mint valamennyi jogalkotó hatáskör – az Alkotmányon alapul. Az Alkotmány 37. § (3) bekezdése egyértelműen a Kormány tagjai [a miniszterelnök és a miniszterek – Alkotmány 33. § (1) bekezdés] rendeletalkotásáról szól, következésképpen az államtitkár a minisztert rendeletalkotási hatáskörében nem „helyettesítheti”. A Tv.2.-ben nem tilalmazott helyettesítési hatáskör a miniszter jogalkotási hatásköre tekintetében – tartalmilag – e hatáskör vertikális átruházását jelenti, ami sérti az Alkotmány – hivatkozott – 37. § (3) bekezdését. A jogalkotó hatáskörében akadályozott miniszter kormánytag általi helyettesítése azonban alkotmányjogi szempontból nem kifogásolható.

3. Az indítványozónak a Tv.2. tekintetében fenntartott kérelme a 31. § (1) bekezdés és 43. § (1) bekezdés alkotmányossági vizsgálatára és megsemmisítésére irányult. E szabályok azonban nemcsak a rendeletalkotásban, hanem egyben a miniszter akadályoztatása esetén általában is alkalmazandó helyettesítési szabályok (pl. Országgyűlés ülésein, Kormány ülésein stb.). Az alkotmányossági probléma tehát nem a Tv.2. 31. § (1) bekezdése és 43. § (1) bekezdése pozitív tartalma miatt áll fenn, hanem azért, mert e szabályok nem teremtenek kivételt a miniszter teljes jog-

körü helyettesítése alól a rendeletalkotás vonatkozásában (hasonlóan ahhoz, mint pl. a 31. § (2) bekezdése teszi a köztársasági elnöki intézkedés ellenjegyzésében való helyettesítés esetén). Erre tekintettel az Alkotmánybíróság a Tv.2. 31. § (1) bekezdése és 43. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasította, ugyanakkor az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 21. § (7) bekezdésében foglalt lehetőségével élve az Alkotmánybíróság – hivatalból eljárva – mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet állapított meg.

Az Abtv. 49. § (1) bekezdése szerint, ha az Alkotmánybíróság hivatalból vagy bárki indítványára azt állapítja meg, hogy a jogalkotó szerv a jogszabályi felhatalmazásból származó jogalkotói feladatát elmulasztotta, és ezzel alkotmányellenességet idézett elő, a mulasztást elkövető szervet – határidő megjelölésével – felhívja feladatának teljesítésére. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogalkotó szerv jogalkotási kötelezettségének konkrét jogszabályi felhatalmazás nélkül is köteles eleget tenni, ha az alkotmányellenes helyzet – a jogi szabályozás iránti igény – annak nyomán állott elő, hogy az állam jogszabályi úton beavatkozott bizonyos életviszonyokba, és ezáltal az állampolgárok egy csoportját megfosztotta alkotmányos jogai érvényesítésének lehetőségétől [22/1990. (X. 16.) AB határozat, ABH 1990, 83, 86.]. Az Alkotmánybíróság mulasztásban megnyilvánuló alkotmánysértést nemcsak akkor állapít meg, ha az adott tárgykörre vonatkozóan semmilyen szabály nincs [35/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 204, 205.], hanem akkor is, ha az adott szabályozási koncepción belül az Alkotmányból levezethető tartalmú jogszabályi rendelkezés hiányzik [22/1995. (III. 31.) AB határozat, ABH 1995, 108, 113.; 29/1997. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1997, 122, 128.; 15/1998. (V. 8.) AB határozat, ABH 1998, 132, 138.]. „A szabályozás tartalmának hiányos voltából eredő alkotmánysértő mulasztás megállapítása esetében is a mulasztás, vagy a kifejezett jogszabályi felhatalmazáson nyugvó vagy ennek hiányában, a feltétlen jogszabályi rendezést igénylő jogalkotói kötelezettség elmulasztásán alapul.” [4/1999. (III. 31.) AB határozat, ABH 1999, 52, 57.]

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alkotmány 37. § (3) bekezdését sértő alkotmányellenes helyzetet az a törvényalkotói mulasztás idézte elő, amely szerint a Tv.2. a miniszter helyettesítése kapcsán nem rendelkezett arról, hogy a miniszter rendeletalkotási hatásköre nem tartozik az államtitkára átruházható hatáskörök közé. Az Alkotmánybíróság ezért felhívta az Országgyűlést, hogy jogalkotási feladatának 2006. december 31-ig tegyen eleget.

Az Alkotmánybíróság határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét az ügy jelentőségére tekintettel rendelte el.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke,
az aláírásban akadályozott
dr. Balogh Elemér
alkotmánybíró helyett

Dr. Bragyova András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Harmathy Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kiss László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kukorelli István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 392/B/2003.

Az Alkotmánybíróság 38/2006. (IX. 20.) AB határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz és jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány alapján, illetve hivatalból indított, mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló eljárás során meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság – hivatalból eljárva – megállapítja: az Országgyűlés jogalkotói feladatának elmulasztásával alkotmányellenes helyzetet idézett elő azáltal, hogy felügyeleti biztos kirendelése esetén nem biztosított az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében és (5) bekezdésében foglalt követelményeket kielégítő jogot az érintett hitelintézet képviseletében eljáró más személy számára a kirendelésről szóló döntést tartalmazó határozat elleni jogorvoslat kezdeményezésére.

Az Alkotmánybíróság felhívja az Országgyűlést, hogy jogalkotói feladatát 2007. június 30-ig teljesítse.

2. Az Alkotmánybíróság a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény 165. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

3. Az Alkotmánybíróság a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény 2005. október 31-ig hatályban volt 192. § (2) bekezdése alkotmányellenességének megállapítására irányuló alkotmányjogi panaszt elutasítja.

4. Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

1. A magánszemély indítványozó, aki hitelintézet ügyvezetője volt, az indítványra okot adó konkrét ügyben a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (a továbbiakban: PSZÁF) felügyeleti biztost kirendelő és egyéb, a hitelintézetre vonatkozó intézkedéseket tartalmazó, 1319/1998. számú határozatának bírósági felülvizsgálatát kezdeményezte a saját nevében. Az indítványozónak ezt a keresetét a bíróság a keresetösségi jog hiánya miatt elutasította. Határozatában ezzel kapcsolatban a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 192. § (2) bekezdésére hivatkozott.

Az indítványozó 2002. december 20-án alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Hpt. 192. § (2) bekezdésének a Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság Kf.VI.37.470/2001/13. számú, 2002. november 27-én kézbesített határozatával befejezett ügyben való alkalmazása miatt, az Alkotmány 57. § (5) bekezdése sérelmére hivatkozva. Kezdeményezte, hogy e jogszabály alkalmazhatóságát az indítványra okot adó konkrét ügyben az Alkotmánybíróság zárja ki.

Kérte annak megállapítását is, hogy a Hpt. 165. § (1) bekezdése alkotmányellenes, mert az az Alkotmány 57. § (1) és (5) bekezdésébe ütköző módon korlátozza a hitelintézet közigazgatási határozat elleni jogorvoslat jogát az olyan közigazgatási határozattal szemben, amely felügyeleti biztost rendel ki a hitelintézethez.

2. A Hpt. 192. § (2) bekezdését hatályon kívül helyezte a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 1999. évi CXXIV. törvény módosításáról szóló 2005. évi CXIII. törvény 35. § a) pontja, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 173. § (1) bekezdése folytán 2005. november 1-jével.

Az Alkotmánybíróság hatályon kívül helyezett jogszabály alkotmányellenességét nem vizsgálja, hacsak nem annak alkalmazhatósága is eldöntendő kérdés (335/B/ 1990/13. AB határozat, ABH 1990, 261, 262.). Hatályon kívül helyezett jogszabály alkotmányossági vizsgálata a konkrét normakontroll két esetében, az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 38. § (1) bekezdése szerinti bírói kezdeményezés, és a 48. § szerinti alkotmányjogi panasz alapján lehetséges, mivel ezekben az esetekben az alkalmazott jogszabály alkotmányellenességének megállapítására és – ha az indítványozó különösen fontos érdeke indokolja – a konkrét ügyben való alkalmazási tilalom kimondására van lehetőség.

A Hpt. 192. § (2) bekezdése konkrét esetben való alkalmazása folytán az Alkotmánybírósághoz az Abtv. 48. §-ában foglaltaknak megfelelő alkotmányjogi panasz érkezett, ezért ennek a szabálynak az alkotmányellenességét az Alkotmánybíróság érdemben bírálta el.

A Hpt. 165. § (1) bekezdését 2003. január 1-jétől módosította az egyes pénz- és tőkepiaci tárgyú törvények módosításáról szóló 2002. évi LXIV. törvény 48. §-a, de a Hpt. 165. §-ának módosított (1) bekezdése az indítványban felvetettek szempontjából ugyanazokat a rendelkezéseket tartalmazza, ezért az Alkotmánybíróság a hatályos szabály alkotmányellenességét vizsgálta.

II.

1. Az Alkotmány hivatkozott szabályai szerint:

„57. § (1) A Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. (...)

(5) A Magyar Köztársaságban a törvényben meghatározottak szerint mindenki jogorvoslattal élhet az olyan bírósági, közigazgatási és más hatósági döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslati jogot – a jogviták ésszerű időn belüli elbírálásának érdekében, azzal arányosan – a jelenlévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott törvény korlátozhatja.”

2. A Hpt. vizsgált rendelkezési szerint:

„165. § (1) Felügyeleti biztos kirendelésének ideje alatt vezető állású személy a Gt.-ben, az Szt.-ben, az Úszt.-ben és az alapszabályban rögzített feladatát, cégjegyzési jogát nem gyakorolhatja. A kirendelés tartamára a felügyeleti biztos gyakorolja a vezető állású személynek a törvényben és az alapszabályban megállapított jogait. (...)

192. § (...)

(2) A Felügyelet előtti eljárásban ügyfél az a magánszemély, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet, akire nézve a Felügyelet e törvény keretei között jogot vagy kötelezettséget állapít meg.”

III.

Az indítvány részben megalapozott.

1. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a jogorvoslati jog immans tartalma az érdemi [üggyöntő, az (elítelt) helyzetét, jogait lényegesen befolyásoló] határozatok tekintetében a más szervhez, vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége. [5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31.] Az alkotmánybírósági eljárásban a jogorvoslati jog alapvető jog szempontjából valamely döntés érdemi ügydöntő volta a tételes jogok által ilyenek tartott döntésekhez képest viszonylagos: a vizsgált döntés tárgya és személyekre gyakorolt hatása által meghatározott. [1636/D/1991. AB határozat, ABH 1992, 515, 516.; 4/1993. (II. 12.) AB határozat, ABH 1993, 48, 74–75.]

A jogorvoslat másik fogalmi eleme az, hogy a döntés jogot vagy jogos érdekét sért. Ez egyrészt a kifogásolhatóságot jelenti: a jogorvoslat igénybevételének nem előfeltétele a tényleges sérelem igazolása, elég erre hivatkozni. Ahhoz van joga a személynek, hogy állítsa a döntés jogos érdekét vagy jogot sértő voltát. A „sérti” másrészt azt is jelenti, hogy a jogorvoslat szabályainak azt kell a fél számára lehetővé és a jogorvoslati fórumra nézve kötelezővé tenniük, hogy az orvoslási kérelmet a döntés hibás – törvényt sértő (megalapozatlan), közigazgatási ügyben továbbá célszerűtlen – volta esetén teljesítsék [22/1995. (III. 31.) AB határozat, ABH 1995, 108, 110.].

Ahogy azt az Alkotmánybíróság a 1437/B/1990. számú határozatában már megfogalmazta, az Alkotmány nem sorolja fel a jogorvoslati eszközöket és nem állapítja meg fórumrendszerét, továbbá azt sem írja elő, hogy mind az első fok, mind a másodfokon eljáró fórum bíróság legyen. Az Alkotmány ugyanis a különböző eljárásokra vonatkozó törvényi szabályozásra bízta a jogorvoslati formák megjelölését, a jogorvoslatot elbíráló fórumok megállapítását, valamint annak meghatározását, hogy hány fokú jogorvoslati rendszer érvényesülhet. (ABH 1992, 453, 454.)

A jogorvoslati jog alapjog biztosítását jelenti, ha az eljárásban a törvény garantálja az érintett számára, hogy ügyét az alapügyben eljáró szervtől különböző szerv bírálja el (513/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 734.). Minden jogorvoslati lényegi eleme a „jogorvoslati” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát [23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 186.].

Az Alkotmány a különböző eljárásokra vonatkozó törvényi szabályozásra bízta a jogorvoslati formák megjelölését, a jogorvoslatot elbíráló fórumok megállapítását, valamint annak meghatározását, hogy hány fokú jogorvoslati rendszer érvényesülhet (1437/B/1990. AB határozat, ABH 1992, 453, 454.).

2. Az államigazgatási (hatósági) döntés ellen a bírósághoz való fordulás joga kielégíti az Alkotmány 57. § (5) bekezdéséből és 50. § (2) bekezdéséből eredő alkotmányosági követelményeket [66/1991. (XII. 21.) AB határozat, ABH 1991, 342, 350.].

Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése, az eljárási garanciákon túl, a bírósághoz fordulás jogát foglalja magában. Az Alkotmánybíróság értelmezésében ezen alapvető jogból „az államra az a kötelezettség hárul, hogy – egyebek mellett – a polgári jogok és kötelezettségek (a polgári joginak tekintett jogviták) elbírálására bírói utat biztosítson.” [59/1993. (XI. 29.) AB határozat, ABH 1993, 353, 355.]

Az Alkotmánybíróság a bírósághoz fordulás jogával kapcsolatban egy korábbi ügyben kimondotta, hogy az Alkotmány 57. § (1) bekezdése alapján mindenkit alanyi jog illet meg arra, hogy jogait független és pártatlan bíróság előtt érvényesítse, és hogy a bírósági eljárásban a fél pozíciójában szerepelhessen (930/B/1994. AB határozat, ABH 1996, 502, 505.).

Az Alkotmánybíróság az 1/1994. (I. 7.) AB határozatában (ABH 1994, 29, 35.) pedig kifejtette, hogy az eljárásjogi értelemben vett fél rendelkezési joga az alkotmányos önrendelkezési jog egyik aspektusa, eljárásjogi vonatkozása, amely az egyén autonómiáját érinti, illetőleg azzal kapcsolatos. A jogvitában érdekelt fél önrendelkezési joga körébe tartozik az az alkotmányos alapjog, hogy ügyét bíróság elé vigye. Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése tehát mindenkinek ahhoz biztosít jogosultságot, hogy saját jogát a független és pártatlan bíróság előtt érvényesítse, vagy e jogával ne éljen.

Az 1074/B/1994. AB határozat felhívta a figyelmet a következőkre: „Az Alkotmány 57. § (1) bekezdéséből az államnak nemcsak az a kötelezettsége folyik, hogy bírói utat biztosítson a személyek polgári jogi jogvitái esetére, hanem az is, hogy a bírósághoz fordulást valóságosan lehetővé tegye”. (ABH 1996, 452, 453.) A 39/1997. (VII. 1.) AB határozat pedig arra a követelményre is rámutatott, hogy a fair eljárásnak lehetővé kell tennie a jogszerűség érdemi érvényesülését, a hatékony jogvédelem alkalmazását. (ABH 1997, 263, 272.)

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint [21/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 73, 77.; 7/1991. (II. 28.) AB határozat, ABH 1991, 22, 25.; 28/1991. (VI. 3.) AB határozat, ABH 1991, 88, 114.] az alapjogok rendszerint a jogi személyekre is vonatkoznak, így az alapjogok alkotmányos védelmét általában a jogi személyek is érvényesíthetik.

3. Felügyeleti biztos kirendelése csődeljárást helyettesítő kivételes intézkedés. Felügyeleti biztos kirendelésének ideje alatt vezető állású személy a Gt.-ben rögzített feladatait és cégjegyzési jogát nem gyakorolhatja, jogait a kirendelés tartamára a felügyeleti biztos gyakorolja.

A kirendelésről szóló intézkedést a Felügyelet határozott időtartamra, de legfeljebb egy évre hozhatja meg, ezt a határidőt a Felügyelet egy alkalommal, legfeljebb hat hónapra meghosszabbíthatja.

A Hpt. 2. számú melléklete III. 25. pontja értelmében vezető állású személy a) részvénytársasági formában működő bank és szakosított hitelintézet esetén az igazgatóság, a felügyelő bizottság elnöke, tagja és az ügyvezető; b) szövetkezeti formában működő szövetkezeti hitelintézet esetén az igazgatóság elnöke, a felügyelő bizottság elnöke és az ügyvezető.

A cégjegyzési jog a cég írásbeli képviselőjére, a cég nevében történő aláírásra való jogosultság [lásd: a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 8. § (1) bekezdése].

A felügyeleti biztos kirendeléséről szóló döntés a tárgyra, a hitelintézetre gyakorolt hatását tekintve érdeminek, ügydöntőnek minősül az Alkotmány 57. § (5) bekezdése alkalmazásában. Felügyeleti biztos kirendelése az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében foglaltak szempontjából a hitelintézet polgári jogaira vonatkozik, a hitelintézet képviselőjét, a hitelintézet képviselőjében eljárni jogosult személyt határozza meg.

A Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 1999. évi CXXIV. törvény (a továbbiakban: Psztv.) 11/D. §-a értelmében a Felügyelet előtti eljárásban ügyfél az a természetes vagy jogi személy, továbbá jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet, akire nézve a Felügyelet jogot vagy kötelezettséget állapíthat meg. A Psztv. 4. § (3) bekezdése pedig, noha kimondja, hogy a Felügyelet döntése ellen – a közigazgatási eljárás keretében – fellebbezésnek helye nincs, tartalmazza azt is, hogy a Felügyelet határozatának bírósági felülvizsgálata kérhető, keresettel, a Fővárosi Bíróságtól.

Jöllehet a Psztv. ezzel biztosítja a hitelintézet számára a bírói úthoz való jogot és jogorvoslati jogot, és a hitelintézet nem marad képviselő nélkül felügyeleti biztos kirendelése esetén sem, a Hpt. 165. § (1) bekezdése kivételt nem engedő rendelkezései következtében nincs olyan, a felügyeleti biztoson kívüli személy, aki a kirendelésről szóló döntést tartalmazó határozat bírósági felülvizsgálatát kezdeményezhetné a hitelintézet képviselőjében.

Ez azt eredményezi, hogy a hitelintézet arra vonatkozó jogait, amely szerint a hitelintézetnek joga van állítani a felügyeleti biztos kirendelő döntés jogos érdeket vagy jogot sértő voltát, illetve joga van ahhoz, hogy a törvény a bírósághoz fordulást valóságosan tegye lehetővé és a polgári jogait bíróság bírálja el, egyedül a kirendelésről szóló döntésben megjelölt felügyeleti biztos gyakorolhatja.

Ez a helyzet ellentétes az Alkotmány 57. § (1) bekezdéséből és (5) bekezdéséből eredő követelményekkel.

Ugyanakkor az Alkotmánybíróság a Hpt. 165. § (1) bekezdését támadó indítványt elutasította. A Hpt. 165. § (1) bekezdése alkotmányellenessége ugyanis csak a fenti összefüggésben, a hitelintézet által jogorvoslatként kezdeményezhető bírói felülvizsgálat valóságos lehetővé tételével kapcsolatban merült fel. A vezető személyek egyéb jogait korlátozó szabályok, illetve a felügyeleti biztosra vonatkozóak nem ellentétesek sem az Alkotmány 57. § (1) bekezdésével, sem az (5) bekezdésben foglaltakkal.

Az alkotmányellenes helyzet önmagában a Hpt. 165. § (1) bekezdése megsemmisítésével nem oldható fel a pénzügyi intézmény prudens működése érdekében alkalmazható felügyeleti intézkedések hatékonyságának és eredményességének veszélyeztetése nélkül.

Az Abtv. 49. §-ának (1) bekezdése szerint mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet akkor állapít meg az Alkotmánybíróság, ha a jogalkotó szerv jogalkotási feladatának nem tett eleget és ezzel alkotmányellenes helyzetet idézett elő. A 22/1990. (X. 16.) AB határozat szerint mulasztás áll fenn, ha az állam jogszabályi úton beavatkozott bizonyos életviszonyokba és ezáltal az állampolgárok egy csoportját megfosztotta alkotmányos joguk érvényesítésének lehetőségétől (ABH 1990, 83, 86.). Mulasztás állapítható meg akkor is, ha a szabályozás hiányossága alapvető jog vagy az Alkotmányban deklarált alkotmányos elv érvényesülését gátolja (1621/E/1992. AB határozat, ABH 1993, 765, 766.). Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint mulasztás áll fenn akkor is, ha alapjog érvényesüléséhez szükséges jogszabályi garanciák hiányoznak [60/1994. (XII. 24.) AB határozat, ABH 1994, 342, 369.].

A jelen esetben a bírói úthoz és a jogorvoslathoz való alapvető jog érvényesüléséhez szükséges garanciák hiányoznak, a fentiek szerint. A hitelintézet képviselőjében a hitelintézetéről szóló felügyeleti határozat bírósági felülvizsgálatát csak a felügyeleti biztos kezdeményezhetné, más személy nem. Ez azt eredményezi, hogy a hitelintézet nem vitathatja a felügyeleti biztost kirendelő döntés jogos érdeket vagy jogot sértő voltát, illetve nincs lehetősége arra sem, hogy polgári jogait bíróság bírálja el.

Ezért az Alkotmánybíróság – az Abtv. 21. § (7) bekezdése alapján, hivatalból eljárva – megállapította: az Országgyűlés jogalkotói feladatának elmulasztásával alkotmányellenes helyzetet idézett elő azáltal, hogy felügyeleti biztos kirendelése esetén nem biztosított az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében és (5) bekezdésében foglalt követelményeket kielégítő jogot az érintett hitelintézet képviselőjében eljáró más személy számára a kirendelésről szóló döntést tartalmazó határozat elleni jogorvoslat kezdeményezésére.

Az Alkotmánybíróság ezért felhívta az Országgyűlést arra, hogy jogalkotói feladatát 2007. június 30-ig teljesítse.

4. Az Alkotmány 57. § (5) bekezdése értelmében jogorvoslattal élhet a személy az olyan „hatósági döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti”.

Az Alkotmánybíróság a 696/D/2000. AB határozatban emlékeztetett arra, hogy az Alkotmány 57. § (5) bekezdése értelmezése alapján kialakult az az elv, amely szerint a jogorvoslat biztosítása a jogállam céljainak és feladatainak megvalósítását szolgálja (ABH 2003, 1244, 1246.). Ezért kell az államnak olyan jogszabályokat megalkotnia, amelyek eljárási garanciák nyújtásával az alanyi jogok érvényesítési lehetőségét megteremtik [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 65.]. A jogorvoslatnak ebből a szerepéből következik, hogy a feleknek meghatározott feltételek, így elsősorban alanyi jog megléte szükséges ahhoz, hogy a jogorvoslat alkotmányos feladata megvalósulhasson (930/B/1994. AB határozat, ABH 1996, 502, 505.). Ennek alapján értelmezendő az a követelmény, hogy a félnek alanyi joggal kell rendelkeznie a jogorvoslati jog gyakorlásához (799/E/1998. AB határozat, ABH 2001, 1011, 1014.). Az Alkotmánybíróság ebben az ügyben megállapította, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 233. § (1) bekezdésének az a szabálya, amely szerint a határozat ellen jogorvoslattal élhet a fél, a beavatkozó, valamint az a személy, akire a határozat rendelkezést tartalmaz, nem áll ellentétben az Alkotmánynak azzal a szabályával, amely szerint jogorvoslathoz való jog illeti meg azt a személyt, akinek jogát bírósági, közigazgatási vagy más hatósági döntés sérti. Az Alkotmánybíróság egyébként a Pp. egy másik rendelkezésének vizsgálata során már utalt arra, hogy az Alkotmány 57. §-ának (5) bekezdéséből nem vezethető le olyan követelmény, amely szerint a jogorvoslathoz való jognak más személyeket is meg kellene illetnie, mint akiket a Pp. 233. §-a felsorol (1319/B/1993. AB határozat, ABH 1994, 690, 691.).

Egy másik döntésében az Alkotmánybíróság utalt arra, hogy az Alkotmány 57. § (5) bekezdésének az 1636/D/1991. AB határozatban kifejtett értelmezése a fél perbeli jogait lényegesen befolyásoló, közvetlenül érintő határozatok ellen érvényesíthető jogorvoslatokat emeli ki (ABH 1992, 515, 516.). Erre is tekintettel állapította meg az Alkotmánybíróság az 569/D/2005. AB határozatban (ABK 2006. március, 254, 255.), hogy az Alkotmány 57. §-ának (5) bekezdéséből származó követelményeket nem sérti [a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény 55. §-a (1) bekezdésében] az a szabály, amely az ítélet érvénytelenítésének kérésére a választottbírói szerződés alapján a választottbírói eljárásban félként résztvevő félnek és annak a jogalanynak ad jogot, akire a választottbírói ítélet annak ellenére tartalmaz rendelkezést, hogy a választottbírói eljárásban nem volt fél.

A Hpt. 192. § (2) bekezdése kimondta, hogy a Felügyelet előtti eljárásban ügyfél az a magánszemély, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet,

akire nézve a Felügyelet e törvény keretei között jogot vagy kötelezettséget állapít meg. A Hpt.-nek ez a szabálya – az Alkotmánybíróság ismertetett gyakorlata értelmében – nem áll ellentétben az Alkotmány említett rendelkezéseivel. Annak eldöntése pedig, hogy valamely határozat ellen a keresetet benyújtó személy számára a Felügyelet a felülvizsgálni kért határozatban állapított-e meg jogot vagy kötelezettséget, a rendes bíróságra tartozik.

Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság a Hpt. 192. § (2) bekezdését támadó alkotmányjogi panaszt elutasította.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balogh Elemér s. k., *Dr. Bragyova András s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k., *Dr. Harmathy Attila s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k., *Dr. Kiss László s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k., *Dr. Bihari Mihály s. k.,*
alkotmánybíró az Alkotmánybíróság elnöke,
az aláírásban akadályozott
dr. Kukorelli István
alkotmánybíró helyett

Dr. Paczolay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 930/D/2002.

VI. rész **KÖZLEMÉNYEK, HIRDETMEÉNYEK**

Az Országos Választási Bizottság
24/2006. (IX. 17.) OVB

á l l á s f o g l a l á s a

**az önkormányzati képviselők mandátumának
keletkezéséről az önkormányzati listás választásokon**

Az Országos Választási Bizottság a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény (a továbbiakban: Ve.) 105/A. § (4) bekezdésének a) pontjában írt hatáskörében eljárva az önkormányzati képviselők mandátumának keletkezéséről az önkormányzati listás választásokon az alábbi

állásfoglalást

adja ki:

A helyi önkormányzati képviselők jogállásának egyes kérdéseiről szóló 2000. évi XCVI. törvény szerint:

„1. § (1) A helyi önkormányzati képviselő (a továbbiakban: önkormányzati képviselő) megbízatása, jogai és kötelezettségei a megválasztásával keletkeznek, jogai és kötelezettségei a megbízatás megszűnésével szűnnek meg.

(2) Az önkormányzati képviselő a képviselő-testület, a közgyűlés (a továbbiakban együtt: képviselő-testület) alakuló ülésén, időközi választás esetén a megválasztását, illetőleg a kislistán, a kompenzációs listán, a megyei közgyűlési listán mandátumhoz jutott képviselők esetében a megbízólevélnek átvételét – a választás eredménye elleni jogorvoslat esetén a jogorvoslati eljárás befejezését – követő ülésen esküt tesz a képviselő-testület előtt. Az eskü letételéig az önkormányzati képviselő nem gyakorolhatja jogait.

2. § Az önkormányzati képviselő megbízatása megszűnik:

a) a megválasztását követő helyi önkormányzati általános választás napján,”

A Ve. a jelöltek kiesésére vonatkozóan az alábbiakat tartalmazza:

„53. § (3) A listán legfeljebb háromszor annyi jelölt állítható, mint a listán megszerezhető mandátumok száma. A listán szereplő jelöltek sorrendjét a jelölő szervezet határozza meg, azt a lista bejelentése után nem lehet módosítani. Ha valamelyik jelölt a listáról kiesett, helyére a listán soron következő jelölt lép.”

„58. § A jelölt kiesik, ha a szavazás megkezdése előtt a jelölésről írásban lemondott, választójogát elvesztette, vagy meghalt. A kiesett jelölt nevét a jelöltek nyilvántartásából, illetőleg a szavazólapokról törölni kell.”

„67. § (3) Ha egy jelölt kiesett a szavazólapok elkészítése után, e tényről a szavazatszámoló bizottság köteles a szavazóhelyiségben elhelyezett hirdetményen, valamint szükség szerint szóban tájékoztatni a választópolgárokat. A kiesett jelölt nevét a szavazólapon át kell húzni.”

A listán megválasztott képviselő kiesésére vonatkozó szabályok az alábbiak:

A helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásáról szóló 1990. évi LXIV. törvény (Övjt.) 53. § (3) bekezdése szerint „Ha a megyei, a kompenzációs vagy a fővárosi listáról megválasztott képviselő kiesik, helyére az eredetileg bejelentett listáról a jelölő szervezet által bejelentett jelölt lép. Ha a jelölő szervezet a fenti határidőig nem jelenti be a jelöltet, a megüresedett helyre a listán soron következő jelölt lép.”

A Ve. 115. § (2) bekezdése szerint „Ha a megyei, a kompenzációs vagy a fővárosi listáról megválasztott képviselő kiesik, helyére a jelölő szervezet a megüresedéstől számított 30 napon belül jelentheti be az új jelöltet az illetékes választási bizottsághoz.”

Az Országos Választási Bizottság álláspontja szerint – a jogszabály szóhasználatának általánosan elfogadott jelentéstartalmára és az önkormányzati képviselőlet folyto-

nosságára tekintettel – a helyi önkormányzati képviselők jogállásának egyes kérdéseiről szóló 2000. évi XCVI. törvény 1. § (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az önkormányzati általános választáson megválasztott helyi önkormányzati képviselő megbízatása az eredmény jogerőre emelkedésével, a választás napjára visszaható hatállyal keletkezik azzal, hogy az eskü letételéig az önkormányzati képviselő nem gyakorolhatja jogait.

Ennek az önkormányzati választások listás választásaira kiható jogkövetkezményei az alábbiak:

A szavazás megkezdéséig, azaz a szavazás napján reggel 6.00 óráig a listáról kiesett jelölt (Ve. 58. § első mondata) tekintetében a Ve. 58. § második mondatában, valamint a Ve. 67. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni. A kiesett jelölt helyére – a Ve. 53. § (3) bekezdés utolsó mondatának megfelelően – a listán soron következő jelölt lép.

A szavazás megkezdését követően a szavazás befejezéséig a listáról kiesett jelölt helyére – a Ve. 53. § (3) bekezdés utolsó mondata alapján – a listán soron következő jelölt lép. A szavazás megkezdése és a szavazás befejezése közötti időben kiesett jelölt vonatkozásában azonban nem alkalmazható a Ve. 58. § második mondata, illetve a Ve. 67. § (3) bekezdése, mert ez sértené a választójog egyenlőségét, azt a követelményt, hogy minden választópolgár egyenlő feltételekkel vesz részt a szavazásban.

A szavazás befejezését, azaz a szavazás napján 19.00 órát követően a megválasztott jelölt önkormányzati képviselőnek minősül. Így kiesése esetén reá az Övjt. 53. § (3) bekezdésében, valamint a Ve. 115. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni. A szavazás befejezése és az eredmény jogerős megállapítása közötti időszakban kiesett képviselő helyére szánt új jelölt bejelentéséről azonban – az erre hatáskörrel és illetékességgel rendelkező választási bizottság – csak az eredmény jogerőre emelkedését követően határozhat.

Dr. Szigeti Péter s. k.,
az Országos Választási Bizottság elnöke

Közlemény
a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal szolgálati
titokkörü jegyzékéről

1. Az államtitokról és a szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. törvény 6. § (1) bekezdésének *p*) pontjában foglalt felhatalmazás alapján, figyelemmel a 4. §-ban meghatározottakra, a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal szolgálati titokkörét a *mellékletben* foglaltak szerint állapítom meg.

2. Jelen közleménynek a Magyar Közlönyben történő közzétételével egyidejűleg hatályát veszti a Kormányzati

Ellenőrzési Hivatal titokkörü jegyzékéről szóló, a Magyar Közlöny 2003. évi 49. számában közzétett közlemény.

Kormányzati Ellenőrzési Hivatal

Melléklet

A Kormányzati Ellenőrzési Hivatal szolgálati
titokkörü jegyzéke

Az államtitokról és a szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. törvény 4. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján a Kormányzati Ellenőrzési Hivatalban (a továbbiakban: Hivatal) a minősítésre jogosult az alábbi titokkörök hatálya alá tartozó adatokat minősítheti szolgálati titoknak:

1. A Hivatal belső informatikai rendszerére, a működés folyamatosságára, katasztrófa tervére, informatikai biztonsági berendezésére és azok technológiai leírására vonatkozó adatok és azok végrehajtási rendelkezései, valamint a hozzáférési jogosultságokat meghatározó dokumentációk.

A minősítés érvényességi ideje: 15 év.

2. A Hivatal védelmi berendezésével és azok működésével kapcsolatos adatok és dokumentációk.

A minősítés érvényességi ideje: 15 év.

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal
közleménye
a 2006. október 1-je és október 31-e között
alkalmazható üzemanyagokról

A személyi jövedelemadóról szóló törvény 82. §-a arra kötelezi az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalt, hogy az üzemanyagát – az előző évben nagy forgalmat bonyolító belföldi üzemanyag-forgalmazó cég által alkalmazott árak figyelembevételével – tegye közzé.

Ha a magánszemély az üzemanyagot a közleményben szereplő árak szerint számolja el, nem szükséges az üzemanyagról számlát beszerezni.

Ólmozatlan motorbenzinek:

ESZ-95 ólmozatlan motorbenzín	295 Ft/l
ESZ-98 ólmozatlan motorbenzín	306 Ft/l

<i>Gázolaj</i>	290 Ft/l
----------------	----------

<i>Keverék</i>	313 Ft/l
----------------	----------

Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal

**A Központi Adatfeldolgozó, Nyilvántartó
és Választási Hivatal közleménye**

A Központi Hivatal a 35/2000. (XI. 30.) BM rendelet 73. § (1) bekezdése alapján – az eddig közzétetteken kívül – az alábbi elveszett, megsemmisült gépjármű törzskönyvek sorszámát teszi közzé:

103857C	077854F	927638C
830309E	382004C	727540E
318176D	563150E	600460E
580956B	161713F	138267D
982682B	602559C	458366D
339864E	491003C	331284E
029380G	070649B	823583D
840652A	923206E	199445B
292779C	762216D	886306C
660079B	115916C	852154D
259734C	613839E	443170B
140702G	001342F	546271B
891688E	775986E	687010D
996236E	276690B	939046F
205360B	688810A	158477F
840151C	242610D	219419A
150159B	464809C	353530E
696471F	584104E	041909C
286250F	711366D	917097C
686994D	770411E	583713C
161356C	672627D	258075C
223846F	726584A	081945G
162644E	904174A	483248D
631110B	548629C	960869C
383089F	267585F	928292B
220006G	052856F	327152C
764338C	584604F	049786C
601597C	711339D	519612D
662364C	647333A	304141E
302067C	270699C	569087C
450075D	995673E	353920F
610668F	970658D	825242C
602581C	071432E	308737D
968050A	561136C	703163B
489867D	734314C	938590C
881130F	052545D	456926B
610667F	338297D	774458C
437189D	861991B	459407B
482162D	590947A	034910C
627904C	535108B	209833A
344800A	435990D	660185E
364160E	326184F	003385E
237675G	043540E	457708E
222726E	549261B	569493C
289813G	631535E	657627C
038115A	396820F	614870C
871936C	544140E	301714E
863152E	181831E	129317B
452277C	554263E	338969B
106235C	067770B	419543E

593667E	761225D	088551B
579070C	853706B	390106A
563937E	390100C	557412F
504052D	144731F	395632B
334344E	951546A	401558D
955747B	439205E	428981A
712350A	118953E	584543E
298652D	744844B	337494B
679173C	392915A	692709D
942148A	824558C	971453D
459079C	091298C	896613D
623602F	712916B	247124D
550521D	972167D	906953B
049816E	948815B	084219E
557243B	304136E	137386B
194141D	672836F	168241B
530289B	042869F	784350D
065622D	136130C	470185F
160825A	962403E	974678F
386599C	841132F	297282B
476006C	480636B	

Közlekedési Nyilvántartó Osztály

Szerkeszti a Miniszterelnöki Hivatal, a Szerkesztőbizottság közreműködésével. A Szerkesztőbizottság elnöke: Gilyán György. A szerkesztésért felelős: Kovácsné dr. Szilágyi-Farkas Zsuzsanna. Budapest V., Kossuth tér 1–3. Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó. Felelős kiadó: dr. Kodala László elnök-vezérigazgató. Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefon: 266-9290.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál

Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357, vagy faxon 318-6668.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a FÁMA Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: tel.: 317-9999, 266-9290/245, 357 mellék.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

2006. évi éves előfizetési díj: 90 216 Ft. Egy példány ára: 189 Ft 16 oldal terjedelemtől, utána +8 oldalanként +168 Ft.

A kiadó az előfizetési díj évközbéli emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0076—2407

06.2937 – Nyomja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert vezérigazgató-helyettes.